

[Aksel Larsen.]

oven i Købet optræder som Ordfører for et særligt Parti eller en særlig Gruppe. Jeg synes, at efter det, der er sket, kan man i det mindste henstille til det, jeg vil kalde Det forenede Venstre, at de holder op med det Komediespil, som dog ikke paa nogen Maade kan være nødvendigt, eftersom man har hevet sine 3 Fidusmandater i Land. Saa hold op med Komediespillet og slaa de 2 Grupper sammen! Man har i øvrigt udnyttet den Mandatstilling i Folketinget, der er fremkommet gennem Venstres Valgfidus, til at holde Kommunisterne ude fra Udvalgene og har derigennem demonstreret, at medens man i Ord er store Demokrater, saa er man det modsatte i Handling. Man har yderligere derved opnaaet at faa et reaktionært Flertal og et Flertal af erklærede Regeringsmodstandere i Rigsdagens vigtigste Udvalg, Finansudvalget. Man er kommet i den parlamentarisk noget ukorrekte Situation, at et Mindretal i Folketinget har Flertal i Folketingets Finansudvalg og har været i Stand til at besætte Formandsposten. Det behøvede ikke at være kommet dertil, det kunde være afbødet, men Socialdemokratiet vilde ikke. Vi har i Gaar faaet at vide af det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, at det skyldes Socialdemokratiets kolossale Uvilje mod paa nogen Maade at blive set i Selskab med Kommunisterne. Det er mærkeligt, at det kun er, naar det er Kommunisterne det drejer sig om, at man er bange for at søge andres Selskab. Man er ikke bange for at søge Det radikale Venstres Selskab, og før den højterede Statsminister blev færdig med at danne sin Regering, var han heller ikke bange for at antichambrene hos det ærede Medlem Hr. Starcke.

Det faar nu være, hvad det være vil, men Resultatet af Socialdemokratiets Optræden i denne Sag er altsaa blevet det, at Socialdemokratiet har sat Flertallet i Finansudvalget over Styr eller rettere, at Socialdemokratiet har foræret den reaktionære Blok, det reaktionære Mindretal her i Tinget, Flertallet i Rigsdagens vigtigste Udvalg. Saa skal man i hvert Fald senere, naar de praktiske Følger af dette viser sig — og de vil jo vise sig — lade være med at jamre og beklage sig over, at Finansudvalgets Flertal udnytter sin Stilling, for man har jo selv villet have det saadan.

Vi Kommuniste klarer os nok. Vi har før været ude for Modgang. Vi har ogsaa før været ude for Tilbagegang; vor glade Nekrolog blev skrevet i „Social-Demokraten“ i 1930, hvor man forkyndte, at nu var vort Parti endeligt og afgørende afaaet ved

Døden. Men hvordan gik det saa i 1932? Man forsøgte at slaa os ihjel i 1941, og hvad blev Resultatet af det? Uanset det Nederlag, vi ubestridt har lidt ved Valget, er vi her alligevel, og vi har i Sinde at blive her, og vi har navnlig i Sinde at blive i det danske Folk og i det danske Folks Bevægelse. Vi ved, at ikke blot Arbejderklassen som Helhed, men derudover meget store Dele af Folket er enig med os om, hvilken Politik der kan og bør gennemføres, og vi vil af al Magt arbejde paa Virkeliggørelse af en saadan Politik. Vi vil samarbejde med alle Partier, Organisationer og Grupper, som sætter sig samme Maal, men vi vil paa det skarpeste bekæmpe ethvert Forsøg paa at gaa paa Akkord med Reaktionen, at pantsætte Danmarks Uafhængighed til udenlandske Storkapitalister eller Magtgrupperinger og paa at videreføre det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Nedskæringspolitik. Vi opfordrer Folket til i lige saa ubrødeligt Sammenhold som det, vi oplevede under Modstandskampen, under Udnyttelse af sin talmæssige og politiske Styrke og under Anvendelse af sine Organisationers Magt at forenes i Kampen for, at Folkets berettigede Krav opfyldes til Gavn for Folket og Danmark.

Starcke: Med Hans Majestæt Kong Christian den Tiendes Død var det ikke blot en Regeringstid, der afsluttedes, det var, ligesom der ogsaa sattes et Skel for en Periode. Det føltes fra alle Sider som en stor Lykke, at Kongen oplevede Danmarks endelige og fulde Frigørelse udadtil. Det satte ligesom Kronen paa Værket for den nationale Præstation, som den udholdende Kamp havde været, hvor Kongen stod som den centrale, midtsamlende Skikkelse.

Det er derfor naturligt, at der fra mange Sider er Planer fremme om at sætte ham et Minde, som baade er ham, hans Betydning og hans Tid værdigt. Nu er Monumenter ikke Danskernes stærke Side, og mange af de Monumenter, der er rejst i det sidste Aarhundrede, har mere været til Ære for vor gode Vilje end for vor gode Smag, men der ligger en Mulighed lige for vore Fødder for at skabe et usædvanligt Monument. En af de smukkeste Pladser i Europa er Amalienborg Slotsplads. Eigtveds skønne Barokpalæer omkring den ottekantede Plads med Salys Rytterstatue af Kong Frederik den Femte i Midten, maaske den mest fuldendte Rytterstatue, der findes i Verden — alt dette er en europæisk Seværdighed, en af de faa i København. Den, der har været i Venedig, vil huske det vidunderlige Sammen-